

ДЖАНИ РОДАРИ КУЧЕТО, КОЕТО НЕ УМЕЕЛО ДА ЛАЕ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Имало едно време едно куче, което не умеело да лае. Не лаело, не мяукало, не мучало, не цвилело, не знаело никакъв животински език. То било едно самотно кученце, кой знае как попаднало в една страна без кучета. То самичко никога нямало да забележи, че му липсва нещо. Но другите животни му обяснили. Казвали му:

— А бе ти, не лаеш ли?

— Не зная... Не съм тукашно...

— Гледай го как отговаря! Не знаеш ли, че кучетата лаят?

— Защо лаят?

— Защото са кучета. Лаят по минаващите скитници, по нахалните котки, по пълната луна. Лаят, когато са доволни, когато се нервни, когато са ядосани. Най-вече денем, но понякога и нощем...

— Може, но аз...

— Но ти какво? Да не си нещо по-особено? Или ти се иска да те пишат във вестника?

Кучето не знаело какво да отговори на тези критики. Не умеело да лае и изобщо не знаело как да се научи.

— Прави като мене — му казало веднъж едно петле, което го съжалило.

И изпяло две-три звучни „кукуруигу“.

— Трудно ми се струва — казало кученцето.

— Ами! Много е лесно. Слушай добре и следи как си мърдам човката. Гледай и се опитай да правиш като мен.

Петлето изкукуруигало още веднъж.

Кучето опитало и то, но от муцуната му излязло само нещо като „ке-ке“, от което кокошките се разбягали изплашени.

— Не се безпокой — казало петлето, — като начало е много добре. Хайде, опитай пак!

Кученцето се опитало още веднъж, още веднъж и още веднъж. Опитвало се и на следния ден. Упражнявало се тайно, от сутрин до вечер. Понякога, за да се упражнява по-свободно, отивало в близката гора. Една сутрин, когато било в гората, то успяло да нададе едно толкова истинско, толкова хубаво и силно „кукуруигу“, че лисицата го чула и си помислила: „Най-сетне едно петле да ме потърси само! Ще изтичам да му благодаря за посещенията...“ И наистина се завтекла натам, но не забравила да си вземе нож, вилица и покривка, защото няма по-вкусна закуска за една лисица от едно хубаво петле. И можете

да си представите колко била разочарована, когато вместо петле видяла кученцето, което, седнало на опашката си, надавало едно след друго чудесните „кукуруигу“.

— А, така ли било! — казала лисицата. — Значи ще ме подмамваш, а?

— Как те подмамвам?

— Така. Накара ме да си помисля, че някое петле се е изгубило в гората, и ме чакаш тук, за да ме хванеш. Добре, че те видях навреме! Това обаче не е честен лов. Кучетата обикновено лаят, за да ме предупредят, че след тях идат ловците.

— Уверявам те, че аз не... аз изобщо не мисля за лов. Дойдох тук да се упражнявам.

— Да се упражняваш ли? В какво?

— Упражнявам се да лая. Почти съм се научило, чуй как го правя...

И изпяло едно звучно „кукуруигу“.

Лисицата щяла да се пръсне от смях. Търкаляла се по земята, държала се за корема, хапела си мустаците и опашката. Нашето кученце толкова се засегнало, че си тръгнало, без да каже дума, с наведена муцуна и очи пълни със сълзи.

А там, наблизно, била кацнала една кукувица. Тя видяла кучето и го съжалила.

— Какво са ти направили, кученце?

— Нищо.

— Тогава защо си толкова тъжно?

— Ами защото... защото не мога да се науча да лая. Никой не ми показва.

— Ако е само затова, аз ще ти покажа. Слушай добре как го правя и се опитай да повториш: „Ку-ку... ку-ку... ку-ку...“ Разбра ли?

— Струва ми се лесно.

— Много е лесно. Аз от малка го мога. Опитай: „Ку-ку... ку-ку... ку-ку...“.

— Ку — казал кучето. — Ку.

Опитвало се този ден, опитвало се и на другия. След седмица вече кукало доста добре. Било много доволно и си мислело: „Най-после се научих истински да лая. Вече няма да могат да ми се подиграват.“

Точно този ден открили ловния сезон и много ловци наизлезли в гората. Излезли и такива, дето стрелят по каквото им падне. И славейче да чуят, ще го застрелят! Минал един от тях и дочул от храстите: „Ку-ку... ку-ку...“ Насочил пушката и — бум! бум! — стрелял два пъти.

Сачмите, за щастие, не ранили кучето. Само минали покрай ушите му — „зът-зът“ — като при романите в картинки. Кучето си плюло на петите. Но било много озадачено:

„Този ловец сигурно е полудял, щом стреля и по кучетата, които лаят...“

А в това време ловецът търсел кукувицата. Бил сигурен, че я е убил и си мърморел:

— Откъде се взе този пес? Той трябва да я е отмъкнал!

И за да излее яда си, стрелял по едно мишле, което си било подало главата от своята дупка. Но и него не улучил. А кучето бягало, бягало...

ПЪРВИ КРАЙ

Кучето бягало, бягало и излязло на някаква поляна, където спокойно си пасяла една крава.

— Къде бягаш?

— Не зная.

— Тогава спри се! Тук има чудесна трева.

— Тревата не може да ми помогне...

— Защо, да не си болно?

— По-лошо! Не умея да лая.

— Но това е най-лесното нещо на земята! Слушай мен: „му-у-у... му-у-у... му-у-у...“. Не е ли чудесно?

— Не е лошо. Но не съм сигурно, че тъкмо това ми трябва. Ти си крава...

— Разбира се, че съм крава.

— А аз не съм, аз съм куче.

— Разбира се, че си куче. И какво от това? Нищо не ти пречи да научиш моя език.

— Чудесна идея!

— За каква идея говориш?

— За тази, която ми хрумна сега. Ще науча езика на всички животни и ще склуча договор с някой цирк. Ще имам огромен успех, ще стана богат и ще се ожения за дъщерята на царя. На царя на кучетата, разбира се.

— Браво, добре си го измислил! Е, хващай се на работа! Слушай: „му-у-у... му-у-у... му-у-у...“.

— Му-у-у... — казало кучето.

Наистина не умеело да лае, затова пък много му вървели езиците.

ВТОРИ КРАЙ

Кучето бягало, бягало. Срещнало един селянин.

— Къде бягаш?

— И аз не зная.

— Тогава ела с мен у дома. Тъкмо имам нужда от куче, което да ми пази кокошарника.

— Да дойда, но трябва да те предупредя: аз не умея да лая.

— Още по-добре. Кучетата, които лаят, плашат крадците. А тебе няма да те чуват и щом се приближат, ще можеш да ги ухапеш. Така ще си получават наказанието, което заслужават.

— Добре! — съгласило се кучето. И станало тъй, че кучето, което не умеело да лае, си осигурило завинаги работа, верига и пълна паница.

ТРЕТИ КРАЙ

Кучето бягало, бягало. Изведнъж се спряло. Отнейде се чул странен глас: „Бау, бау!“.

— Този звук ми напомня нещо — помислило си кучето, — но кое ли е животното, което го издава?

— Бау, бау!

— Дали не е жирафът? Не, трябва да е крокодилът? Кръвожадно животно е това крокодилът. Трябва да се приближа по-предпазливо.

Промъквайки се през храсталаците, кученцето се насочило натам, откъдето се чувало това „бау, бау“, което кой знае защо карало сърцето му да тупка силно под козината.

— Бау, бау!

— Я виж ти, друго куче!

Това било кучето на онзи ловец, който малко преди това стрелял по кукувицата.

— Здравей, куче.

— Здравей, куче.

— Можеш ли да ми кажеш какъв е този твой език?

— Език ли? За твое сведение аз не говоря никакви езици. Аз просто си лая.

— Лаеш ли? Искаш да кажеш, че умееш да лаеш?

— Разбира се. Да не искаш да тръбя като слон или да рева като лъв!

— Научи ме тогава!

— Защо? Не знаеш ли да лаеш?

— Не.

— Тогава слушай и внимавай. Ето така: „бау, бау!“.

— Бау, бау! — повторило веднага нашето кученце. И тайно си мислело, развълнувано и щастливо: „Най-сетне си намерих учителя, който ми трябва!“

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Без никакво колебание аз съм за третия край. Много е важно да си намериш такъв учител, какъвто ти трябва: по-важно, отколкото да станеш звезда в цирка или да имаш всеки ден пълна паница.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.